

Sygn. akt IX W 3081/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: stażysta Anna Ostromecka

w obecności oskarżyciela publ. M. W.

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2014 r. sprawy

P. M.

s. J. i A. z domu R.

ur. (...) w P.

obwinionego o to, że:

w dniu 10 lipca 2014r. około godz. 08:11 na drodze (...) km, 4 hm, gm. O. kierując pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą tym samym przekraczając dopuszczalną prędkość 120 km/ h o 29 km/h oraz prowadził pojazd nie mając do tego uprawnienia

- tj. za wykroczenie z 92a kw i art. 94§1 kw

ORZEKA:

I. **obwinionego P. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **92a kw i art. 94§1 kw w zw. z art. 9§1 kw** skazuje go, zaś na podstawie art. 94§1 kw w zw. z art. 9§2 kw wymierza mu **karę 1000,- (jeden tysiąc) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od kosztów postępowania i opłaty.

Sygn. akt IX W 3081/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lipca 2014 roku o godz. 8.11 na drodze (...) P. M. kierował pojazdem marki F. (...) o nr rej (...). W tym czasie poruszał się z prędkością 149 kilometrów na godzinę, w miejscu, gdzie dopuszczalna prędkość wynosi 120 km/h..

(dowód: wyjaśnienia obwinionego P. M. - k. 20-20v; zeznania świadka K. S.- k. 58; zeznania świadka P. R. - k. 58).

Na skutek swojego zachowania kierowany przez niego samochód przekroczył administracyjnie dopuszczalną prędkość o 29 kilometrów na godzinę. Ponadto na dzień zdarzenia P. M. nie posiadał uprawnień do prowadzenia pojazdów kategorii B.

(dowód: zeznania świadka K. S. - k. 58; zeznania świadka P. R. - k. 58; decyzja o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kat. B - k. 37 akt ewidencyjnych Starostwa Powiatowego w P.).

Decyzją z dnia 11 maja 2009 roku Starosta Powiatu (...) cofnął P. M. uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B. Wynikała ona z faktu, że od 7 marca 2008 roku do 12 października 2008 roku wymieniony dopuścił się 4 wykroczeń drogowych, za które otrzymał łącznie 26 punktów karnych.

(dowód: decyzja o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kat. B - k. 37 akt ewidencyjnych Starostwa Powiatowego w P.; rejestr wykroczeń i przestępstw drogowych popełnionych przez P. M. - k. 8)

Przedmiotowa decyzja nie została przez obwinionego odebrana, przesyłki nie podjęto z informacją, że adresat wyprowadził się. Odebrał on jednak w dniu 28 listopada 2008 roku wysłane do niego zawiadomienie o wszczęciu postępowania, gdzie został pouczony o obowiązku informowania o zmianie adresu do doręczeń.

(dowód: zwrotne poświadczenie odbioru decyzji u cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kat. B- k. 38 akt ewidencyjnych Starostwa Powiatowego w P.; zawiadomienie o wszczęciu postępowania - k. 32 akt ewidencyjnych Starostwa Powiatowego w P.; zwrotne poświadczenie odbioru zawiadomienia o wszczęciu postępowania - k. 33 akt ewidencyjnych Starostwa Powiatowego w P.)

W toku postępowania ujawniły się wątpliwości co do poczytalności obwinionego w chwili popełnienia czynu. Biegły (...) stwierdził u obwinionego (...), który to stan jednakże nie znosił ani nie ograniczał w znacznym stopniu jego zdolności do rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu, ani zdolności do pokierowania swoim postępowaniem.

(dowód: opinia biegłego(...) k. 36)

Obwiniony P. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu wykroczeń. Potwierdził, że prowadził pojazd z prędkością 149 kilometrów na godzinę, jednak na odcinku drogi na którym się znajdował dopuszczalna administracyjnie prędkość maksymalna wynosiła 140 km/h. Zaprzeczył, by kierował pojazdem bez wymaganych uprawnień. Wskazał, że w 2009 roku orzeczono wobec niego środek karny zakazu prowadzenia pojazdów na okres 12 miesięcy, zaś z nieznanymi mu przyczynami Wydział Komunikacji Starostwa Powiatowego w P. nie zwrócił mu prawa jazdy, pomimo upływu terminu, na który orzeczono zakaz.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego P. M. - k. 20-20v)

Obwiniony ma 44 lat, utrzymuje się z zasiłku z(...) w wysokości (...) złotych miesięcznie. Jest kawalerem, na utrzymaniu ma córkę w wieku 20 lat. Był karany za popełnienie przestępstwa z art. 178a kk oraz kilkunastokrotnie za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego P. M. - k. 20-20v; rejestr wykroczeń i przestępstw drogowych popełnionych przez P. M. - k. 5-10;)

Sąd zważył co następuje:

Na tle całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie zarówno wina obwinionego, jak i okoliczności popełnienia zarzucanego mu wykroczenia nie budzą wątpliwości.

Dokonując ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się tak na materiale dowodowym o charakterze osobowym, w postaci zeznań P. R. i K. S. oraz częściowo wyjaśnień obwinionego P. M., jak i o charakterze nieosobowym, w postaci opinii biegłego(...), a także pozostałej zebranej w sprawie dokumentacji.

Wyjaśnieniom obwinionego Sąd dał wiarę w części, w której wskazuje on na takie kwestie jak czas i miejsce zdarzenia, a także prędkość z którą poruszał się na drodze w momencie jej kontroli. Są one w tym zakresie zbieżne z zeznaniami świadków K. S. i P. R.. W pozostałym zakresie, tj. co do wymiaru administracyjnie dopuszczalnej prędkości na

fragmencie drogi, gdzie doszło do kontroli, a także co do faktu posiadania uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B Sąd uznał je jedynie za niezajdującą potwierdzenia w rzeczywistości linię obrony. Twierdzenie co do wymiaru dopuszczalnej prędkości nie zasługuje na wiarę, gdyż maksymalna dopuszczalna na polskich drogach prędkość wynosi 130 km/h, ponadto jest one sprzeczne z zeznaniami K. S. i P. R.. Co do faktu kierowania bez uprawnienia, to zgodnie z orzeczonym środkiem karnym, prawo jazdy powinno być zwrócone obwinionemu już w 2009 roku - niezrozumiałym jest, by obwiniony przez 5 lat nie wyegzekwował od Starosty (...) zwrotu dokumentu, który zgodnie z prawem winien był zostać mu wydany. Ponadto akta ewidencyjne Starostwa Powiatowego w P. jednoznacznie wskazują, że obwinionemu cofnięto uprawnienia do kierowania pojazdem z uwagi na przekroczenia dopuszczalnego limitu punktów karnych, a o wszczęciu postępowania w tym kierunku został on prawidłowo zawiadomiony.

Sąd nie stwierdził przesłanek mogących poddawać w wątpliwość wiarygodność zeznań P. R. i K. S.. Depozycje wskazanych osób są jasne i nie zawierają wewnętrznych sprzeczności. W znaczącej części są one ponadto zgodne z wyjaśnieniami obwinionego.

Za rzetelną i przydatną Sąd uznał opinię biegłego (...). Została ona sporządzona przez osobę do tego uprawnioną, zgodnie z przyjętą metodologią, zaś jej wnioski są jasne i nie stoją w sprzeczności z pozostałym zebrany w sprawie materiałem.

Sąd nie miał również wątpliwości co do autentyczności i rzetelności pozostałych zebranych w sprawie dokumentów, zawartych zarówno w aktach niniejszej sprawy, jak i aktach ewidencyjnych Starostwa Powiatowego w P.. Nie ujawniły się okoliczności, które mogłyby poddawać w wątpliwość walor dowodowy wskazanych dokumentów.

Reasumując, zasadnie przypisano P. M., to, że w dniu 10 lipca 2014 roku, około godz. 8.11 na drodze (...), kierując pojazdem marki F. (...) o nr. rej (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą, tym samym przekraczając dopuszczalną prędkość 120 km/h o 29 km/h oraz prowadził pojazd nie mając do tego uprawnienia, tj. o czyn z art. 92a kw i 94 § 1 kw.

Odpowiedzialności z art. 92a kw podlega bowiem ten, kto prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Na drodze ekspresowej dwujezdniowej z mocy ustawy obowiązuje ograniczenie prędkości do 120 km/h, o czym stanowi art. 20 ust. 3 pkt 1 lit. a ustawy prawo o ruchu drogowym. W efekcie obwiniony wypełnił znamiona strony przedmiotowej wskazanego wykroczenia. Wykroczenie to należało zakwalifikować w kumulatywnym związku z wykroczeniem z art. 94 § 1 kw, gdyż do prowadzenia pojazdu F. (...) na drodze publicznej wymagane jest prawo jazdy kat. B (art. 6 ust. 1 pkt 6 lit. a ustawy o kierujących pojazdami). Uprawnienie takie zostało zaś obwinionemu cofnięte na mocy ostatecznej decyzji Starosty (...).

W tym miejscu wskazać należy, że Sąd w niniejszej sprawie nie był władny do badania prawidłowości wydania i merytorycznej treści decyzji Starosty (...) o cofnięciu uprawnień, gdyż kontrola taka przewidziana jest w trybie administracyjnym. Obwiniony miał możliwość wniesienia od niej odwołania, zaś jej nieodebranie wynika jedynie z jego zaniebdania, gdyż był on pouczony o konieczności informowania organu w przypadku zmiany adresu do doręczeń.

W świetle zaś treści decyzji Starosty (...) nie budzi wątpliwości, że w dniu 10 lipca 2014 roku obwiniony uprawnienia do kierowania pojazdami kat. B nie posiadał.

Przechodząc do rozważań w kwestii strony podmiotowej zarzucanego wykroczenia, obwiniony działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Wiedział, że przekracza dozwoloną prędkość, a także, że nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami. W tym zakresie jego twierdzenia, że w rzeczywistości brak posiadania przez niego podczas kontroli dokumentu prawa jazdy wynika z zaniebdania Starosty (...) nie zasługują na aprobatę. W chwili popełnienia czynu minęło niemal 5 lat od upłynięcia okresu orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, nie uregulowanie sytuacji przez ten czas musiało u obwinionego wywołać przeświadczenie, że nieotrzymanie przez

niego dokumentu prawa jazdy nie wynika jedynie z opieszałości urzędników. Obwiniony wiedział przy tym, że wszczęto postępowanie w kierunku cofnięcia mu uprawnień do kierowania pojazdami kat. B.

Odnośnie wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę okoliczności wskazane w art. 33 § 1 i 2 kw. W szczególności dostrzegł wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionych wykroczeń. Wykroczenia z art. 92a kw oraz 94 § 1 kw godzą bowiem w ważne dobro prawne, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, które w sposób pośredni wiąże się również m. in. ze zdrowiem i życiem ludzkim, a więc najbardziej doniosłą wartością chronioną prawem karnym, a pośrednio także prawem wykroczeń. Ponadto obwiniony działał w zamiarze bezpośrednim.

Jako okoliczności obciążające Sąd uznał również fakt popełnienia czynu w formie zbiegu przepisów ustawy oraz wielokrotną uprzednią karalność za wykroczenia drogowe oraz przestępstwo z art. 178a § 1 kk. Karalność ta świadczy o tym, że popełnienie zarzucanego wykroczenia nie było jednorazowym incydentem, przeciwnie, obwiniony notorycznie lekceważył przepisy regulujące ruch drogowy. Co za tym idzie swoim zachowaniem stwarza niebezpieczeństwo dla zdrowia i życia innych osób.

W konsekwencji, w ocenie Sądu kara grzywny w wymiarze 1000 złotych, a więc stanowiącym 1/5 górnej granicy ustawowego zagrożenia będzie karą adekwatną. Spełni przy tym cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec obwinionego, skutecznie niwelując ryzyko popełniania przez niego podobnych czynów w przyszłości. Z drugiej strony orzeczenie jej w wyższym wymiarze, zbliżonym do górnej granicy ustawowego zagrożenia, nie było zasadne ani celowe z uwagi na trudną sytuację materialną obwinionego, który utrzymuje siebie i córkę z niewielkiej renty.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw. Korzystając z dobrodziejstwa zwolnienia od kosztów Sąd miał na uwadze sytuację materialną obwinionego, w świetle której orzeczenie wobec niego grzywny w wymiarze 1000 złotych może wyczerpać jego realne możliwości finansowe.